

σπαθη-φόρος, ου (ὁ) [ᾱ] *licteur*, *litt.* porteur d'une épée σπάθη, PHIL. 2, 528 (σπάθη, φέρω).

*σπαθίας, *ιον.* σπαθίης, ου [ᾱ] *adj. m.* formé par les côtes : κτείς, ORP. C. 1, 296, la carcasse, *litt.* le peigne formé par les côtes (σπάθη).

σπαθίζω [ᾱ] remuer avec la spatule, NICOL. *Myrseps.* 9, 71 (σπάθη).

σπαθίον, ου (τὸ) [ᾱ] I petite spatule de tisserand, ANTH. 6, 283 || II *p. anal.*: 1 petite spatule de chirurgien, GAL. 4, 191 || 2 plat d'une petite épée, MATH. p. 318a || 3 petite étrille, HIPPIATR. (*dim.* de σπάθη).

σπαθι-ουρος, ου (ὁ) [ᾱ] animal à queue en forme d'épée, AÉT. *Tetr.* 4, 1 (σπάθη, ούρα).

σπαθίς, ιδος (ἡ) [ᾱ] spatule, AR. *fr.* 8; EUB. (*Com. fr.* 3, 253) (σπάθη).

σπαθίτης οἶνος (ὁ) [ᾱ] vin de palmier, A. TR. (σπάθη).

σπαθο-μήλη, ης (ἡ) [ᾱ] sonde en forme de spatule, GAL. 4, 191 (σπάθη, μήλη).

σπαθο-φοῖνιξ, ικος (ἡ) [ᾱ] tige de la fleur du palmier, NICOL. *Myrseps.* 16, 42 (σπάθη, φοῖνιξ).

σπαθό-φυλλος, ος, ον [ᾱ] à feuilles en forme de spatule, TH. H. P. 1, 10, 4 *conj.* (σπάθη, φύλλον).

σπαίρω (*seul. prés.*) palpiter, s'agiter convulsivement, ARSTT. *Resp.* 3, 2; POL. 15, 33, 5; A. RH. 4, 874, etc.; ANTH. 6, 30; DH. 4, 39; PLUT. *M.* 975 c (R. Σπαρ, agiter; cf. σπείρω).

σπάκα, *n.* de la chienne chez les Mèdes, HDT. 1, 110 (*mot perse ou p.-é. acc. d'un subst.* *σπάξ).

Σπακώ (ἡ) Spakō, *n.* de f. Mède, HDT. 1, 110.

σπάλαξ, ακος (ἡ, *postér. δ*) [ᾱ] taure, ARSTT. *An.* 3, 1, 5 (*fém.*); EL. N. A. 11, 37; CLÉM. 71.

σπαναδελφία, ας (ἡ) [ᾱ] manque ou insuffisance de frères ou de sœurs, PTOI. *Tetr.* 3, p. 119; PROCL. *Ptol.* p. 102a (σπανάδελφος).

σπαν-άδελφος, ος, ον [ᾱ] qui a peu de frères ou de sœurs, SEXT. *M.* 5, 101; MAN. 4, 390 etc. (σπανός, ἀδελφός).

σπάνη, ης (ἡ) *c.* le suiv. TH. C. P. 3, 8, 3; PAUS. 10, 33, 8, etc.

σπανία, ας (ἡ) [ᾱ] *c.* σπανίς, EUR. *Rhes.* 345; DS. *Exc.* 507, 91, etc.

σπανιάκις [ᾱ] *adv.* rarement, LUC. *Rh. pr.* 18 (σπάνιος, -αίς).

σπανίζω (*f. ίσω, alt. ίω*) [ᾱ] I *intr.*: 1 être rare; PD. N. 6, 54; AR. *Vesp.* 252; DS. 2, 54, etc.; SEXT. *P.* 1, 143 || 2 manquer de, avoir peu de, *gén. de pers.*: φίλων, ESCHL. *Ch.* 717, manquer d'amis; *ou de chose*: χρημάτων, HDT. 1, 187; *ou abs.* AR. *Nub.* 1285, manquer de ressources, d'argent; cf. TH. 1, 41, etc.; *avec un suj. de chose*, être insuffisant en, manquer de, TH. H. P. 5, 7, 1 || II *tr.* 1 priver de, d'où *au pass.* être privé de, manquer de, *gén.* ESCHL. *Pers.* 1024; EUR. *Or.* 1055; XÉN. *Hell.* 7, 2, 16 || 2 rendre rare, PHIL. *Byz.* VII *Mir.* 4; d'où *au pass.* être rare, SPT. *Job* 14, 11 (σπανός).

σπάνιος, α, ον [ᾱ] 1 rare, peu fréquent ou peu abondant, HDT. 2, 67; 5, 29; TH. 7, 4; EUR. *I. A.* 345, 1462; PLAT. *Euthyphr.* 3, etc.; σπάνιος ιδεῖν, XÉN. *Cyr.* 7, 5, 46, qu'on voit rarement (*litt.* rare à voir); σπάνιον *avec l'inf.* XÉN. *Cyr.* 1, 3, 3, etc. il est rare de; τὸ

σπάνιον, ESCHL. 79, 27; ARSTT. *Meteor.* 3, 2, 8, la rareté, l'insuffisance; *adv.* σπανία, PLAT. *Phædr.* 256 c, rarement || 2 insuffisant, chétif, misérable, EUR. *Alc.* 477 || *Cp.* σπανιώτερος, HDT. 8, 25; TH. 1, 38, etc.; *sup.* σπανιώτατος, TH. 7, 68; PLAT. *Phædr.* 90 a || *→ Fém. postér.* -ος, ARSTT. *H. A.* 9, 1, 9; TH. *Lap.* 3; POL. 4, 16, 3; DH. 7, 24 (cf. σπανός).

σπανιότης, ητος (ἡ) [ᾱ] rareté, insuffisance, ISOCH. 47 c et 68 a (σπάνιος).

σπάνις, εως (ἡ) [ᾱ] 1 rareté, insuffisance, TH. 7, 60; XÉN. *An.* 6, 4, 8; PLAT. *Leg.* 679 a; EUR. *Hec.* 12, etc. d'où manque (d'hommes, DÉM. 779, 16; d'animaux, STR. 127; d'audace, EUR. *Or.* 942, etc.); *particul. en parl. de ressources*: σπ. τῶν ἀναγκαίων, ANT. 125, 24, manque des choses nécessaires; τῶν χρημάτων, TH. 1, 142; χρημάτων, DÉM. 389, 6; ἀργυρίου, LYS. 152 *fin*, insuffisance ou manque de ressources, d'argent; d'où *abs.* indigence, pauvreté, HÉGÉM. (ATH. 698 e); POËT. (STOB. *Fl.* 95, 7) || 2 *p. suite*, difficulté, EUR. *I. A.* 1163 || *→ Dat. ion.* σπάνι, HDT. 5, 58 (cf. σπανός).

σπανιστός, ἡ, ὄν [ᾱ] 1 mesuré avec parcimonie; d'où rare, insuffisant, SOPH. *O. C.* 4 || 2 qui manque de, *gén.* STR. 727 (*vb.* de σπανίζω).

σπανίως [ᾱ] *adv.* rarement, XÉN. *Ag.* 9, 1; ARSTT. *H. A.* 1, 1, 30, etc. || *Cp.* σπανιώτερον, TH. 1, 23; *ou σπανιότερον*, TH. H. P. 3, 7, 5; *sup.* σπανιώτατα, EN TACT. 37; *ou σπανιαιότατα*, CLÉM. 202 (σπάνιος).

σπανο-καρπία, ας (ἡ) [ᾱ] disette de fruits, DS. 5, 39 (σπανός, καρπός).

σπανο-πώγων, ωνος [ᾱ] *adj. m.* qui a la barbe rare, ION (POLL. 2, 88) (σπανός, πώγων).

σπανός, οὔ (ὁ) [ᾱ] naturellement dépourvu de barbe, PTOI. *Tetr.* 144; POLÉM. *Physiogn.* 257.

Σπάνος, η, ον [ᾱ] d'Espagne, Espagnol, PLUT. *Sert.* 11.

σπανο-σιτία, ας (ἡ) [ᾱ] disette de vivres et de fourrages, XÉN. *Hell.* 4, 8, 7; *au plur.* DS. 1, 53 (σπανός, σίτος).

σπανό-σπερμος, ος, ον [ᾱ] pauvre en semence, P. EG. *Apot.* 4 (σπ. σπέρμα).

σπανό-τεκνος, ος, ον [ᾱ] qui a peu d'enfants, SEXT. *M.* 5, 101 (σπ. τέκνον).

σπάν-υδρος, ος, ον [ᾱ] pauvre en eau ou qui manque d'eau, DIPH. (ATH. 80 c) (σπ. ὕδωρ).

*σπάξ, *v.* σπάκα.

σπάρραγμα, ατος (τὸ) [ᾱ] 1 déchirure, lambeau *au plur.* SOPH. *Ant.* 1084; ARSTT. *G. A.* 3, 11, 11; PLUT. *Mar.* 23; σπ. λόγων, PLUT. *M.* 463 a, fragments de discours; σπ. γραμμάτων, PLUT. *M.* 1011 d, abréviations || 2 action de déchirer, *au plur.* EUR. *Bacch.* 739; *au sg.* EUR. *Andr.* 826 (σπαράσσω).

σπαρραγματώδης, ης, ες [ᾱ] déchirant, convulsif, PLUT. *M.* 130 d (σπάρραγμα, -ωδης).

σπαρραγμός, οὔ (ὁ) [ᾱ] 1 action de déchirer, déchirement, EUR. *Hec.* 656, *Bacch.* 735; *au plur.* EUR. *Ph.* 1525, *Tr.* 453 || 2 convulsion, ESCHL. *fr.* 165 *Dind.*; SOPH. *Tr.* 778, 1254; PLUT. *M.* 134 b; LUC. *Sall.* 39 (σπαράσσω).

σπαρραγώδης, ης, ες [ᾱ] *c.* σπα-

ραγματώδης, HPC. 1215 f (σπαρραγμός, -ωδης).

Σπαράδοκος, ου (ὁ) *c.* Σπάρδοκος, TH. 4, 101.

σπαρακτέον, *vb.* de σπαράσσω, ORIB. 136 *Matth.*

σπαράκτης, ου (ὁ) [ᾱ] celui qui déchire, RHÉT. (W. 3, 606) (σπαράσσω).

Σπαραμιζης, ου (ὁ) Sparamizès, *Perse*, PLUT. *Artax.* 15.

σπάρραξις, εως (ἡ) [ᾱ] *c.* σπαρραγμός, A. APHR. *Probl.* 68, 25.

σπαράσσω, *alt.* σπαράττω (*ao.* ἐσπάρραξα, *pf. inus.*; *pass. ao.* ἐσπαράχθη) [ᾱ] 1 *tr.* déchirer, *en parl. de chiens, d'animaux en gén.* EUR. *Med.* 1217; AR. *Ran.* 424; *en parl. de la foudre*, ESCHL. *Pr.* 1018; *fig.* AR. *Ach.* 688; PLAT. *Rsp.* 539 b; DÉM. 785, 18; *au pass.* SPT. 3 *Macc.* 4, 6; Jer. 4, 19; *p. suite*, saisir comme pour arracher: κόμης, EUR. *I. A.* 1459, par les cheveux || 2 *intr.* palpiter, être agité convulsivement, d'où faire des efforts convulsifs, HPC. 207 h.

σπαργανάω-ῶ [ᾱ] *c.* σπαργανώ, PLAT. *Leg.* 782 e.

σπαργανίζω [ᾱ] *c.* σπαργανώ, HÉS. *Th.* 485.

σπαργάνιον, ου (τὸ) [ᾱ] sorte de plante, Diosc. 4, 21.

σπαργανιώτης, ου [ᾱ] *adj. m.* enveloppé de langes, HN. *Merc.* 301 (σπάργανον).

σπάργανόν, ου (τὸ) [ᾱ] 1 lange pour les enfants, HN. *Merc.* 154; PD. N. 1, 58; d'ord. *au plur.* HN. *Merc.* 237; ESCHL. *Ch.* 755, etc.; ἐξ αὐτῶν σπαργάνων, PHIL. 2, 361; ἐκ πρώτων σπαργάνων, SEXT. *M.* 1, 41, dès la première enfance; *p. anal.* haillons, AN. *Ach.* 406 || 2 sorte de plante, Diosc. 4, 28 (σπάργω).

σπαργανόω-ῶ [ᾱ] envelopper de langes, emmailloter, EUR. *Ion* 955; ARSTT. *H. A.* 7, 4, 10; *au pass.* HPC. *Aër.* 292, 766 c; NT. *Luc.* 2, 12; *fig.* SOTAD. (*Com. fr.* 3, 586); PLUT. *M.* 691 c (σπάργανον).

σπαργάνωσις, εως (ἡ) [ᾱ] action d'emmailloter, NAZ. 2, 436 *Migne* (σπαργανώω).

Σπαργαπειδης, εος (ὁ) Sparga-peidès: 1 roi des Scythes, HDT. 4, 76 || 2 roi des Agathyrses, HDT. 4, 78.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ) Spargapisés, *filz de Tomyris*, HDT. 1, 211, 213.

σπαργάω-ῶ, être gonflé (de sève, de lait, d'humeur, etc.) EUR. *Bacch.* 701, *Cycl.* 55; PLAT. *Conv.* 206 d, *Rsp.* 460 c; DH. 1, 79; PLUT. *M.* 320 c; *fig.* être gonflé (de désir, de passion, de colère, etc.) PLAT. *Phædr.* 256 a; περί τινος, PLUT. *M.* 585 c; πρὸς τι, PLUT. *M.* 1100 a; ἐπὶ τι, PLUT. *Artax.* 3, en vue de qqe ch., être plein du désir de qqe ch.; *abs.* être gonflé d'orgueil, insolent, etc. PLAT. *Leg.* 692 a; PLUT. *Lyc.* 7, *Per. c.* *Fab.* 1 (cf. *lat.* turgéo).

Σπαργεύς (ὁ) Spargée, *Centaure*, NONN. 14, 187.

σπαργέω (*part. prés. ἐργ. fém.* σπαργεύσα) *c.* σπαργάω, Q. SM. 14, 283.

σπάργω (*ao.* 3 pl. *poét.* σπάρζων) *c.* σπαργανώω, HN. *Ap.* 121.

σπάργωσις, εως (ἡ) gonflement, Diosc. 3, 41 (σπαργάω).